

EGY SZERELEM MARGÓJÁRA

1.

A tengerpartot járó kisgyerek
mindég talál a kavicsok közt egyre,
mely mindöröktől fogva az övé,
és soha senki másé nem is lenne.

Az elveszithetetlenl markolásszal!
Egész szíve a tenyerében lüktet,
oly egyetlen egy kezében a kő,
és vele ő is olyan egyedül lett!

Nem szabadul már soha többé tőle!
A víznek fordul, messze elhajtja:
hangot sem ad a néma szakítás,
egy egész tenger zúgja mégis vissza.

2.

A tengerpartra kifekszik a tenger,
a világvégén pihen a szerelmem,
mint távoli nap vakít a szívem,
árnyéka vagyunk valamennyien!

Pilinszky János

IMPROMPTU

Össze-vissza csatangolok,
hónapok óta szakadatlan,
öldöklő, édes napszúrás
kínoz, kápráztat éjjel-nappal!

Honnét e sok-sok látomás?
A víz felől kifordul éppen,
— tündökletesen fiatal! —
ragyog a hirtelen sötétben,

a part fele csap mosolya!
Tüzet fog messze pár vitorla.
Merőleges, déli meleg
zuhog a szétszórt kabinokra.

S a részletek, a kicsiségek!
Egyszál virág a puha szélben,
akár egy néma csecsemő
forgatná ámuló kezében!

A dallamok! Szobák során
ugyanaz a locsogó dallam,
mintha a mezitlábas tenger
bolyongana a falaikban!

De legszebbek a szeretők:
sörényük kisüt a homályba,
szemérmünk szép, utolsó sátra.

A szeretők s az alkonyat,
a házsorok, ahogy kihűnynek,
s a házak közt, a homokon,
a roppant tömegű torony.

Ki eszelhet ki nála szomorúbbat?

Pilinszky János

ÖRÖKKÖN-ÖRÖKKÉ

Várok hogyha váratsz, megyek, ha terelsz,
utolsó szemérmem némasága ez,
ügyse hallanád meg, hangot ha adok,
sűrű panaszommal, jobb ha hallgatok.

Tűrök és törődöm engedékenyen,
mint Izsák az atyját, én se kérdezem,
mivégre sanyargatsz, — teszem szótalán,
szófogadó szolgál, ami hátra van.

Keserüségemre úgy sincs felelet:
minek adtál ennem, ha nem eleget?
Miért vakítottál annyi nappalon,
ha már ragyogásod nem lehet napom?

Halálom után majd, örök öleden,
főpanaszlom akkor, mit tettél velem,
karjaid közt végre kisirom magam,
csillapíthatatlan sírok hangosan!

Soha se szerettél, nem volt pillanat,
ennem is ha adtál, soha magadat,
örökkön-örökké sírok, amiért
annyit dideregtem érted, magamért!

Végeérhetetlen zokogok veled,
ahogy szoritásod egyre hevesebb,
ahogy ölelésem egyre szorosabb,
egyre boldogabb és boldogtalanabb!

Pilinszky János